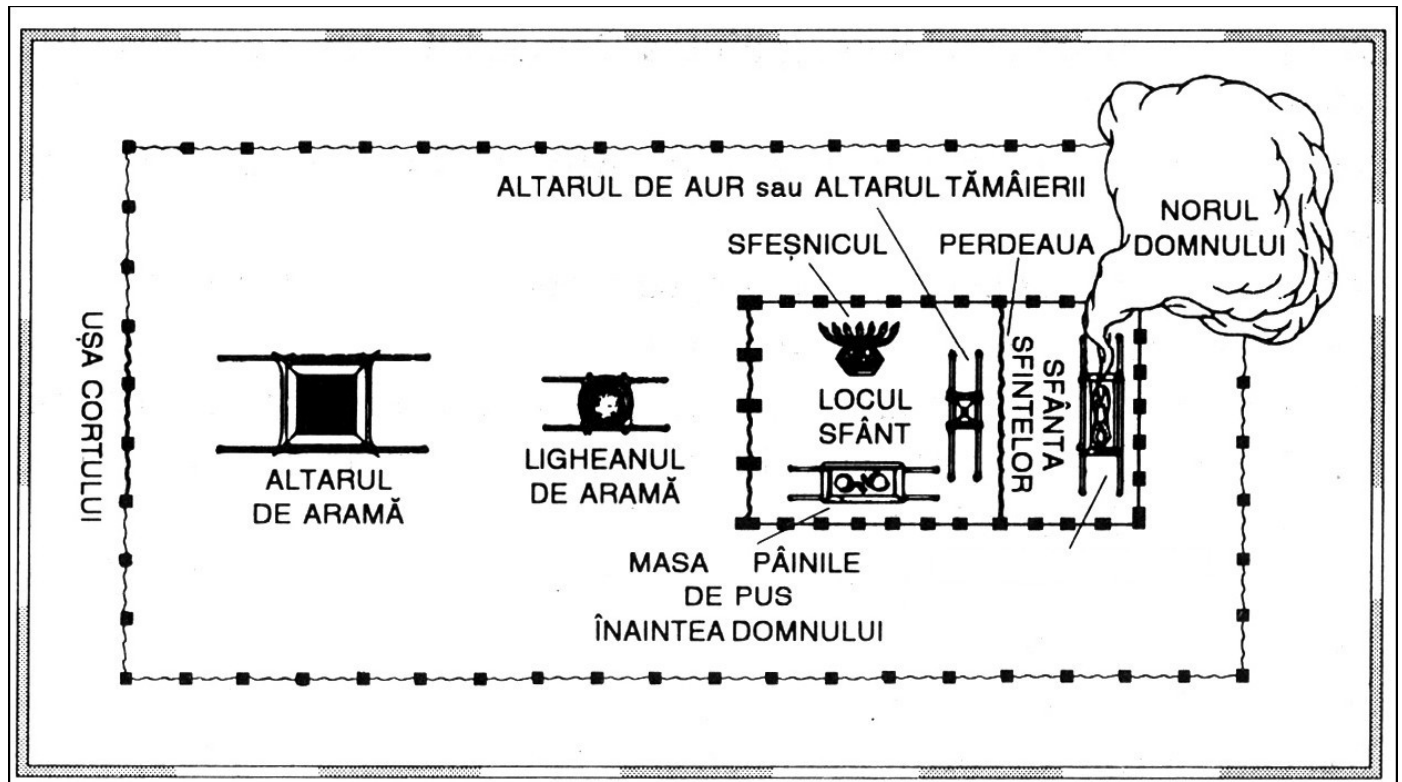

Lecții din sanctuar

Textul de memorat: „Să-Mi faci un locaş sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8)

Sanctuarul este unul dintre mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a ne ajuta să înțelegem Evanghelia. Vă oferim aici o schiță a sanctuarului în speranța că vă va fi utilă pe parcursul studiului din săptămâna aceasta.

Studiul din săptămâna aceasta analizează câteva dintre lecțiile oferite de sanctuarul pământesc. Mai târziu, vom aborda și sistemul jertfelor.

Prezența lui Dumnezeu

1. Potrivit cu Exodul 25:8 care era scopul sanctuarului pământesc din pustie? Ce adevăr uimitor desprindem de aici cu privire la dragostea lui Dumnezeu pentru noi?

În Grădina Edenului, păcatul a distrus relația directă dintre Dumnezeu și oameni. El a întrerupt comuniunea nestingherită dintre primii noștri părinți și Dumnezeu. Totuși Creatorul Și-a dorit să îi atragă înapoi la El și să Se bucure de o relație stabilă cu ei și, de aceea, a început acest proces de reparare a relației încă din acel moment. După câteva secole, El a luat din nou inițiativa de a-i aduce pe oameni înapoi, în prezența Sa, prin eliberarea evreilor din Egipt și prin aducerea la existență a sanctuarului și a sistemului jertfelor. Prin urmare, sanctuarul este o mărturie despre dorința Sa neîntreruptă de a locui în mijlocul poporului Său. Ideea aceasta Îi aparține în întregime (Psalmii 132:13,14). Țelul său ultim este relația, iar sanctuarul a fost mijlocul prin care Și-a propus să ajungă la acest țel. Sanctuarul este dovada tangibilă a prezenței Sale printre copiii Săi de pe pământ.

Din descrierea pe care o avem în Numeri 2, reiese că tabernaculul era situat în centrul taberei (care avea formă pătrată). În Orientul Apropiat antic, acest loc era ocupat, de regulă, de cortul împăratului. Așadar, tabernaculul transmitea ideea că Dumnezeu este Împăratul lui Israel.

În jurul cortului întâlnirii erau amplasate corturile leviților (Numeri 1:53), iar celelalte seminții își așezau corturile împrejurul acestora, mai la distanță, aranjate în grupuri de câte trei seminții (Numeri 2:2). Acestea ilustrează în mod concret atât apropierea, cât și depărtarea lui Dumnezeu.

Un alt scop al sanctuarului era acela de a oferi o locație pentru sistemul de închinare centralizat. Întrucât prezența Sa printre ei era periclitată de necurăția și de abaterile lor morale, Dumnezeu le-a pus la dispoziție oamenilor nesfinți un sistem de jertfe și de daruri prin care puteau trăi și puteau rămâne în prezența Sa sfântă.

Prin urmare, sanctuarul oferea detalii despre planul de răscumpărare, care cuprindea nu numai jertfele, ci și slujba preotească, o parte integrantă a acestui plan.

Creatorul universului, Cel care a făcut toate lucrurile (Ioan 1:1-3) a coborât în mijlocul unor oameni fără adăpost, care rățăceau prin pustie, pentru a locui printre ei. În ce mod ne ajută acest adevăr să evităm prejudecățile etnice, sociale și culturale?

„Fiți sfinți”

2. Cum trebuia să fie sanctuarul? Exodul 40:9,10.

Sensul de bază al cuvântul „sfânt” este acela de a fi deosebit și unic și totodată, de a-I aparține lui Dumnezeu.

„Serviciul de la sanctuar era veriga de legătură dintre Dumnezeu și Israel. Darurile de jertfă aveau menirea de a prefigura jertfa lui Hristos și, astfel, de a păstra în inimile oamenilor o credință neșovăielnică în Răscumpărătorul care urma să vină. Din acest motiv – pentru ca Domnul să poată accepta jertfele lor și să rămână în mijlocul lor și, pe de altă parte, pentru ca poporul să poată avea o cunoaștere corectă a planului de mântuire și o înțelegere corespunzătoare a datoriei sale – era de cea mai mare importanță ca toți cei care aveau legătură cu sanctuarul să păstreze sfințenia inimii și curăția vieții, reverență față de Dumnezeu și ascultarea strictă de cerințele Sale.” – Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1010

3. Care este motivul principal pentru care poporul trebuia să fie sfânt? Leviticul 19:2; 1 Petru 1:14-16.

Sfințenia lui Dumnezeu ne transformă și ne face deosebiți. Sfințenia Sa este motivul suprem pentru care poporul Său are o conduită etică în toate domeniile vieții (Leviticul 19), fie că e vorba de respectarea legilor alimentației (Leviticul 11:44,45), de respectarea preotului (Leviticul 21:8) sau de respingerea poftelor în care trăia altădată (1 Petru 1:14). Domnul vrea să creștem în sfințenie pe măsură ce ne apropiem de El. Schimbarea aceasta poate avea loc numai prin supunerea firii noastre păcătoase și prin dispoziția de a face doar ce e bine, indiferent de consecințe.

Gândește-te la tine, la obiceiurile tale, la preferințele tale, la activitățile tale etc. Cât din ceea ce ești și din ceea ce faci se poate considera a fi „sfânt”? O întrebare destul de grea, nu-i așa?

Obiectele din sanctuar

4. Ce ni se spune în Exodul 31:2-11 despre obiectele din sanctuarul pământesc? Care este punctul comun al acestui pasaj cu Geneza 1:2? (Vezi și Exodul 25:9.)

Dintre toate obiectele din sanctuar, chivotul mărturiei era simbolul suprem al prezenței și al sfințeniei lui Dumnezeu. Numele lui provine de la cele două table de piatră pe care a fost scrisă Legea, care purtau numele de „tablele mărturiei” (Exodul 32:15,16) și care se aflau în chivot (Exodul 25:16,21).

Deasupra chivotului se afla „capacul ispășirii” [n.tr. - sau „scaunul îndurării”, vezi 1 Cronici 28:11], iar de o parte și de alta a lui se aflau doi heruvimi, care îl acopereau cu aripile lor (Exodul 25:17-21). Numele de „capac al ispășirii” este adecvat, întrucât transmite ideea că Domnul nostru milos și îndurător a asigurat ispășirea, i-a împăcat pe oameni cu Sine și a luat măsuri ca ei să poată păstra relația sfântă cu El.

În fața acestui chivot, avea loc, o dată pe an (mai exact în Ziua Ispășirii – *Yom Kippur* în ebraică), ispășirea pentru popor și pentru sanctuar (Leviticul 16:14-16). În Romani 3:25, Pavel declară că Domnul Hristos a fost rânduit de Dumnezeu să fie „o jertfă de ispășire” sau, în interpretarea propusă de unii comentatori, un „capac al ispășirii” ori un „loc al ispășirii”, fiindcă El este „locul răscumpărării”, Cel prin care Dumnezeu a făcut ispășire pentru păcatele noastre.

Sfânta, sau prima încăpere a sanctuarului, era luminată neîntrerupt de sfeșnic (Leviticul 24:1-4), iar de pe altarul tămâierii se ridica un fum protector care ascundea prezența lui Dumnezeu de privirea preotului (Leviticul 16:12,13). Pe masa punerii înainte, se aflau douăsprezece pâini care reprezentau cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Tot pe masă, se aflau și farfurii, vase pentru tămâie, urcioare și boluri (Exodul 25:29,30). Deși nu se precizează ce utilitate aveau aceste vase, se pare că ele aminteau de masa care a avut loc cu ocazia încheierii legământului cu Domnul (vezi Exodul 24:11) și, evident, de legământul însuși.

Citește Romani 3:25-28. Ce mare speranță putem desprinde din făgăduința mântuirii „prin credință, fără faptele Legii”?

Centrul lucrării lui Dumnezeu

5. Ce informații în plus despre sanctuar ni se oferă în 1 Împărați 8:30-53?

Cu ocazia ceremoniei de dedicare a templului, împăratul Solomon a menționat șapte tipuri de rugăciuni care puteau fi făcute în templu. Aceste șapte rugăciuni ilustrează funcția amplă pe care o îndeplinea templul în viața israeliților. Astfel, templul era locul unde se putea căuta iertarea (vers. 30), unde se puteau face jurăminte (vers. 31, 32), unde se puteau face cereri de eliberare din mâna dușmanilor (vers. 33, 34), cereri pentru ploaie în caz de secetă (vers. 35, 36) sau cereri în caz de alte dezastre (vers. 37-40). Totodată, templul era locul unde se puteau ruga străinii (vers. 41- 43), dar și locul unde se putea cere biruința într-o luptă (vers. 44, 45).

Faptul că templul trebuia să fie „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7) reiese clar din previziunea lui Solomon în care israelitul, străinul și întregul popor stau cu toții în casa Domnului și Îi adresează cereri.

Sanctuarul era centrul ideologic al întregii existențe a lui Israel ca popor. Religia nu era doar o parte a vieții credinciosului, nu era nici măcar o parte importantă a vieții lui, ci era viața însăși. Ce ne spune aceasta despre rolul pe care trebuie să îl aibă credința în viața noastră?

Oamenii mergeau la sanctuar când căutau un sfat, când doreau o decizie într-un litigiu sau când se căiau de păcatele lor. Sanctuarul a fost centrul existenței lui Israel în perioada călătoriilor prin deșert. De asemenea, când Dumnezeu dorea să le vorbească israeliților, li se adresa din sanctuar (Exodul 25:22) sau din „cortul întâlnirii”, după numele lui obișnuit (vezi, de exemplu, Leviticul 1:1).

Gândește-te la viața ta de rugăciune. Cât de profundă și de bogată este? În ce măsură este ea un factor de întărire a credinței și de schimbare a vieții? Poate că prima întrebare pe care ar trebui să ți-o pui ar fi aceasta: Cât timp petrec în rugăciune?

„Până ce am intrat în Sfântul Locaș ...”

Cartea Psalmilor subliniază în nenumărate rânduri rolul semnificativ pe care îl are sanctuarul în relația dintre credincioși și Dumnezeu. Este celebră, bunăoară, convingerea fermă pe care o exprimă David în finalul Psalmului 23: „Voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele” (vers. 6). De asemenea, în Psalmul 27, dorința sa cea mai mare este să fie în prezența lui Yahweh, prezență care putea fi simțită cel mai bine în sanctuar. Pentru a arăta cât de mult îl iubea, David a utilizat o paietă largă de apelative pentru el: casa Domnului, templul, Locașul Sfânt și cortul. Acolo era locul potrivit pentru meditație și pentru contemplarea frumuseții Domnului (vezi vers. 4).

Activitățile lui Dumnezeu din sanctuar ilustrează câteva idei esențiale: El îl ocrotește pe închinător și îl ascunde în sanctuarul Său chiar și în vremuri de restriște (Psalmii 27:5). Dumnezeu le oferă tuturor celor care vin în prezența Sa un loc de adăpost sigur și pace sufletească. Aceste expresii asociază frumusețea Domnului cu ceea ce face El pentru poporul Său. În plus, serviciile din sanctuar, cu semnificația lor simbolică ilustrează bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu.

Practic, dorința cea mai adâncă a lui David nu era doar aceea de a sta în sanctuar, ci aceea ca Yahweh să fie prezent lângă el. Din acest motiv ia el decizia de a „căuta Fața Sa”, prezența Sa (Psalmii 27:4,8).

6. Citește Psalmii 73:1-17. Ce a înțeles Asaf după ce a intrat în sanctuar?

În acest psalm, Asaf abordează problema suferinței. Nedumerirea lui este legată de succesul aparent al celor răi (vers. 4-12) și de necazurile celor credincioși. El mărturisește că a fost pe punctul de a ceda (vers. 1-3), însă lucrul care l-a salvat a fost intrarea în sanctuar (vers. 13-17). Acolo a văzut puterea și slava lui Dumnezeu despre care vorbește și David în Psalmii 63:2 și a recunoscut că, într-o zi, situația prezentă se va schimba și se va face dreptate. A reușit astfel să reflecteze din nou asupra adevărului și să își recapete convingerea că, de fapt, cei răi merg pe un drum alunecos (Psalmii 73:18-20) și că oamenii credincioși sunt ocrotiți (vers. 21-28). Pentru cei care Îl caută pe Dumnezeu, sanctuarul devine un loc al încrederii, o fortăreață a vieții, „stânca” pe care Dumnezeu îi va înălța (Psalmii 27:5). Pe baza acestui adevăr transmis de serviciile din sanctuar, putem învăța să ne încredem în bunătatea și în dreptatea lui Dumnezeu.

Studiu suplimentar

Citește capitolul 32, „Cortul și serviciile lui”, p. 343-358, din *Patriarhi și profeți* de Ellen G. White.

„Pentru construirea sanctuarului erau necesare pregătiri mari și costisitoare: se cerea o mare cantitate din cel mai prețios și mai scump metal; cu toate acestea, Dumnezeu a acceptat numai daruri de bunăvoie. «Să-l primiți pentru Mine [darul] de la orice om care-l va da cu tragere de inimă», a fost porunca divină repetată de Moise adunării poporului. Consacrarea deplină lui Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele cerințe în lucrarea de pregătire a unui locaș pentru Cel Preaînalt.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 343

Întrebări pentru discuție

1. Meditează mai mult la dreptatea lui Dumnezeu. În lumea noastră este atât de puțină dreptate! Am putea spera că se va face vreodată dreptate, dacă nu am spera în dreptatea lui Dumnezeu? De ce nu?
2. Cineva scria: „Sanctuarul este singurul loc sfânt în mijlocul unei lumi păcătoase.” Ce înseamnă această afirmație pentru tine?
3. Cum înțelegi sfințenia lui Dumnezeu? 1 Petru 1:14-16. Ce înseamnă pentru tine faptul că trebuie să fii sfânt? Cum putem deveni sfinți?
4. Fiii lui Eli sunt dintre cei care au fost „aproape” de Dumnezeu, dar care au pierdut din vedere sfințenia Sa (1 Samuel 2:12-17). Cum putem evita atitudinea de care s-au făcut vinovați ei? Cum ne ajută rugăciunea, studiul și ascultarea să rămânem conștienți de sfințenia Sa?
5. „Cea mai importantă parte a slujbei zilnice era serviciul adus la îndeplinire pentru diferite persoane, în mod individual. Păcătosul care se pocăia își aducea darul la ușa tabernaculului și, așezându-și mâna asupra victimei, își mărturisea păcatele, transferând astfel, în mod figurat, păcatele sale asupra victimei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat chiar de mâna păcătosului, iar sângele era dus de preot în Locul Sfânt și stropit înaintea perdelei în spatele căreia se afla chivotul, conținând Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, prin sânge, păcatul era transferat în mod figurat asupra sanctuarului.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 354

Ce explicații ne oferă acest fragment cu privire la modul în care era descoperită „mântuirea prin credință” prin intermediul serviciilor de la sanctuar?